

De Boomerclub

Van Ellen Dikker verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De kleine Messi

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ellen Dikker

De Boomerclub

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7319 0

ISBN 978 90 263 7320 6 (e-book)

© 2026 Ellen Dikker

Sommige fragmenten uit dit boek zijn eerder in een iets andere vorm verschenen in *Saar Magazine*

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Concept omslag Ane C. Ose

Omslagillustratie © Marion Vrijburg

Illustraties binnenwerk © Ellen Dikker

Foto auteur © Ester Gebuis

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor de drie liefste mannen

PROLOOG

00.05 uur

‘Pap? Hallo pap? Kun je me horen?’

‘Sjors? Ben jij het?’

‘Ja schat, hier is je dochter aan de telefoon. Ik wil je even een gelukkig nieuwjaar wensen.’

‘Ach meisje, wat lief dat je daaraan denkt.’

‘Hoe kan ik nou niet aan mijn oude vadersje denken? Heb je een leuke avond gehad?’

‘Eh... geen idee eigenlijk. Ik geloof het wel.’

‘Heb je televisiegekeken?’

‘Ja! Dat heb ik gedaan, inderdaad. Hoe weet jij dat nou? Ik heb die cabaretier gezien, god, hoe heet hij ook alweer? Ik vond het wel aardig, maar ik ben geloof ik toch in slaap gevallen.’

‘Ik kom gauw naar je toe, papsie. Dan neem ik een paar olie-bollen mee.’

‘O, heerlijk schat, daar verheug ik me nu al op. Neem je je man en de jongens dan ook mee?’

‘Ik zal kijken of de jongens mee kunnen komen. Maar ze hebben natuurlijk hun eigen leven nu, dus ik kan niks beloven.’

‘Hun eigen leven? Die kleine mannetjes van je? Hoe oud zijn ze nu? Vijf, zes jaar, zoiets?’

‘Achttien en eenentwintig, pap.’

‘Meen je dat nou? Ongelooflijk, wat gaat de tijd toch snel.’

‘Tot gauw, lieve pap.’

‘Ja, meisje, tot snel.’

JANUARI

1.

Sjors komt de keuken in. Ze kijkt naar de vuile glazen en de lege flessen op tafel. In het midden een plank met uitgelopen brie en slappe toastjes. Tussen de planten op de vensterbank ligt een halve, koude oliebol. Sjors gaat op een stoel aan de keukentafel zitten.

Het was laat geworden gisteravond. Er waren vrienden langsgelopen, ze hadden 30 Seconds gespeeld, er was met champagne geproost en nadat ze haar vader had gebeld, waren ze in een veel te openhartig gesprek over de rafelranden van hun seksualiteit beland. Sjors is blij dat ze zich niet alles meer kan herinneren. Pas om halfdrie was het laatste stel weggegaan. Zij en Maas waren te moe geweest om op te ruimen.

Het is niet erg, 1 januari leent zich uitstekend voor gerommel in huis. Het is een verloren dag. Of een tussendag. Een dag waarop je niks hoeft, behalve bijkomen van de avond ervoor, zodat je morgen weer fit bent. Sjors realiseert zich nog niet helemaal dat voorlopig alle dagen tussendagen zullen zijn. Of nee, dit klopt niet helemaal. Haar dagen zitten nergens tussenin. Sjors is voor het eerst in haar leven richtingloos. Ze is een vrouw zonder baan.

‘Ligt Goof nog in bed?’

‘Ik denk het, heb hem nog niet gezien.’ Maas steekt zijn armen in het sop. Hij wast de champagneglazen met de hand. Sjors is bang dat ze stukgaan in de vaatwasser.

‘Het is al bijna twee uur. Zou er iets gebeurd zijn? Misschien moest hij overgeven en is hij in zijn braaksel gestikt. Zou dat kunnen?’

‘Dat lijkt me niet. Hij zal zo wel boven water komen.’

‘Ik vind dit niet normaal. Wij gingen toch ook laat naar bed gisteravond? En wij zijn al uren wakker.’

Maas haalt zijn schouders op.

Het irriteert Sjors. Alsof het allemaal niet uitmaakt. Maas de makkelijke vader, Maas die altijd alles maar goedvindt. Kan zij het vuile werk weer opknappen. Goof mag dan wel achttien zijn, hij heeft nog steeds sturing nodig. Zo’n jongensbrein is pas klaar met drieëntwintig jaar. Als ze hem zijn gang laten gaan, komt er niets van die jongen terecht.

Maas fluit een deuntje terwijl hij de glazen voorzichtig wast. Ze weet dat hij haar met zijn vrolijke gefluit probeert te kalmeren. Hij voelt de donderwolk die zich boven haar hoofd samenpakt direct en hij houdt niet van conflict. Maar zijn aanpak werkt averechts.

Ze hadden een heerlijke ochtend gehad. Samen in bed met koffie en de zaterdagkrant, gezellig nababbelend over gisteravond. Maar ergens tussen de slaapkamer en de keuken is haar humeur omgeslagen. Misschien door de troep in huis die ze nu moeten opruimen. Of misschien is het een onderbuikgevoel omdat haar leven uit het lood is geslagen. Soms loopt je onderbewustzijn op de troepen vooruit.

‘Lig je op ramkoers, liefje?’

‘Nee, helemaal niet. Maar je moet die jongen niet altijd de hand boven het hoofd houden. En noem me geen liefje.’

Maas lacht vergoelijkend. ‘Je moet niet zo streng voor Goof zijn. Het was zijn eerste oud en nieuw zonder ons. Alleen met vrienden, dat is toch leuk voor hem? Hij heeft waarschijnlijk een fantastische avond gehad. Ik hoorde hem vanmorgen vroeg pas thuiskomen. Logisch toch dat hij nog in bed ligt? Hij slaapt vast zijn roes uit.’

‘Vind je niet dat hij te veel drinkt?’

‘Dat deden wij toch ook op die leeftijd?’

‘Maar op een gegeven moment ken je je grenzen toch? Als je drie keer hebt overgegeven van goedkope wodka, dan weet je wel wanneer je moet stoppen. Maar Goof drinkt stug door. En jij vindt het allemaal maar goed. Als wij er nooit iets van zeggen, gaat er niks veranderen. Dan ligt hij over drie jaar nog hele dagen met een kater in bed. Is dat wat je wil?’ Ze kijkt Maas verbeterd aan.

Haar boosheid zoekt een weg. Sjors kan er niks aan doen, het gebeurt ondanks zichzelf. Ze zoekt en vindt een stok om mee te slaan. Iemand moet de schuld krijgen en Maas is de pi-neut. Het is volkomen onredelijk en dat weet ze ergens, maar wat heb je aan rede als je leven op zijn kop staat?

De keukendeur gaat open. Daar staat Goof, met zijn kleren van gisteravond nog aan.

‘Zal je hem net hebben,’ probeert Maas luchtig op te merken. ‘Goedemorgen jongen.’

‘GoedemIDDAG zal je bedoelen, Maas.’

‘Ook gelukkig nieuwjaar, mam,’ zegt Goof een beetje schor.

‘Ons nieuwe jaar is al even bezig, Goof. Wij hebben er al een halve dag op zitten.’

‘Hadden jullie die bende hier dan niet kunnen opruimen?’
Goof moet om zijn eigen grapje lachen.

Sjors staat op. Haar stoel valt om. ‘Nou moet jij even heel goed naar me luisteren...’

Maas komt tussenbeide. ‘Tsss... Mensen, een nieuw jaar, nieuwe kansen. Vrede op aarde.’

Goof draait zich naar zijn moeder. Hij wankelt, grijpt zich vast aan de tafel. Kijkt Sjors dan doordringend aan. Althans zo doordringend als op dit moment mogelijk is. ‘Mam, als jouw leven niet loopt zoals je wil, moet je dat niet op mij projecteren. Of is het de overgang?’ Hij kijkt triomfantelijk. Dat kwam er blijkbaar precies zo uit als hij wilde.

Op Sjors’ gezicht valt af te lezen dat zijn woorden doel hebben getroffen.

‘Wees nou een beetje lief voor je moeder, jongen, ze heeft hoofdpijn.’

‘Te veel gedronken, mam?’

‘Helemaal niet. Een paar glaasjes champagne. Dat is alles.’

‘Je moeder kan niet meer zo goed tegen drank.’

‘Waar slaat dat nou weer op?’

‘Nou schat, dat is toch gewoon zo? Elke keer als je wat hebt gedronken, ben je de volgende dag niet te doen. Je zoon kan er inmiddels heel wat beter tegen.’

Een blik tussen Maas en Goof. Sjors voelt de verschuiving. Hoe de mannen ineens samenspannen.

‘Maar het geeft niet, schat. Ik heb er ook last van. Komt door de leeftijd.’

‘Kun je als je oud bent niet meer tegen drank?’ Goof lijkt hiervan te schrikken.

‘Nee jongen, alles wordt minder. Dus geniet er maar van.’

‘Zeg jij nou tegen je zoon dat hij zich vooral klem moet zuipen?’ Het lukt Sjors niet haar chagrijn achter zich te laten.

Goof loopt naar de koelkast, grijpt een pak melk, zet zijn mond aan de opening en neemt een paar grote slokken. Hij laat een harde boer. ‘Het lijkt me zo kut om een boomer te zijn.’

4.

Normaal gesproken had Sjors vandaag weer aan het werk moeten. Dan zou ze om halftien aanschuiven bij de eerste redactievergadering over haar talkshow later die week. Tenminste, zo was het acht jaar lang. Na de kerstvakantie begonnen ze aan een nieuwe reeks. Haar talkshow *Uurtje Sjors* was het uithangbord van Regio Oost, de regionale omroep van Oost-Nederland. Ieder seizoen maakten ze tweeënveertig afleveringen. Eenentwintig voor de kerst en eenentwintig na de kerst.

Tot een halfjaar geleden. Voor de zomer was er met het vaste team en de hoofdredactie gebrainstormd over de programmering voor het nieuwe seizoen. Ze was niet uitgenodigd. Voor het eerst niet uitgenodigd. Via een nieuwe collega hoorde ze van de brainstorm. Ze was direct naar het kantoortje van de hoofdredacteur gestapt.

‘Dirk, ik hoor dat er vanmiddag een brainstorm is. Waarom wist ik daar niks van?’

Dirk schrok. Hij stamelde en begon een lulverhaal. Dat hij haar natuurlijk wilde inlichten, maar dat hij eerst zekerheid moest hebben. Dat zij dan de eerste was die het zou horen, ze was hem net voor. Het had nog even stil moeten blijven. Hij begreep niet hoe dit naar buiten was gekomen. Maar goed. Het

verhaal was dat het tijd was voor vernieuwing. Voor een frisse wind. De omroep zat in zwaar weer en moest verjongen. Hij had nou eenmaal met adverteerders te maken. Dit was groter dan hijzelf. Als het aan hem had gelegen had ze *Uurtje Sjors* tot haar pensioen gemaakt. Maar ja, zijn invloed was beperkt. Er was ook een bestuur waar hij rekening mee moest houden. En haar redactie...

‘Wat is er met mijn redactie?’ vroeg Sjors scherp.

‘Die meiden voelen zich niet gehoord, Sjors. Ze dragen vaak voorstellen voor. Een andere opzet, nieuwe rubrieken. Maar jij wil alles bij het oude houden. Het wordt wat oubollig, vinden ze. Te veel herhaling ook. Dat krijg je na acht jaar. Dan moet je het soms over een andere boeg gooien. Daar kan ik me wel in vinden, Sjors. En zij groeien ook, hè? Vooral Lieke. Dat meisje, nou ja vrouw inmiddels, heeft talent. Ze barst van de ideeën, maar ze krijgt weinig ruimte van jou. Dat laatste vindt zij, hè?’ haastte hij zich te zeggen. Hij keek haar peilend aan.

‘Komt ze dat hier vertellen? Dat ze te weinig ruimte van mij krijgt? Waarom zegt ze dat niet in mijn gezicht?’

‘Misschien is ze bang voor je, Sjors. Zou dat kunnen?’ Weer die peilende blik.

‘Is dat het echt, Dirk? Of speelt er iets anders? Zou dat misschien ook kunnen?’

‘Wat bedoel je? Ik weet niet waar je het over hebt?’

‘Ik hoorde de visagiste laatst smoezen over mijn make-up. En iets met de belichting. Ik krijg opmerkingen over mijn kledingkeuze. Dat ik hetzelfde jasje draag als Liekes oma.’

‘Daar weet ik niks van hoor. Ik bemoei me niet met de kledingkeuze van wie dan ook.’ Dirk keek de andere kant op.

‘Word ik te oud?’ zei Sjors zacht.

Dirk bleef wegstaren.

‘Dirk? Vinden jullie me te oud?’

Dirk keek haar nu recht aan. Hij droeg een mooi pak. Zijn grijze haar netjes geknipt. Toen zei hij het. Bijna toonloos. Als een mededeling. ‘Tv is meedogenloos.’

Sjors maakt een cappuccino. Normaal gooit ze een scheut koude melk in haar koffie. Nu schuimt ze haar melk met een ingewikkeld ding dat ze ooit voor Moederdag kreeg. Ze gaat net zo lang door tot ze drie vingers schuim heeft. Ze topt het zelfs af met een beetje cacao-poeder. Wat een luxe. Wat een rijkdom. Ze kan doen wat ze wil. Vandaag is de eerste dag van haar nieuwe leven. Of zoals Goof het verwoordde: ‘Dus nu ben je werkloos.’

6.

‘En? Heb je een plan?’ Vriendin Dorien roert in haar latte met een moeilijke naam. Ze heeft drie kwartier voor Sjors, daarna moet ze door naar een afspraak.

‘Nog niet. Eerst even genieten van mijn vrije tijd.’

‘Daar moet je mee uitkijken hoor. Voor je het weet raak je gewend aan het niks doen en kom je niet meer in beweging. Bovendien, als je er te lang uit ligt, kom je er ook niet makkelijk meer in.’

‘Misschien wil ik er wel niet meer in.’

Do kijkt Sjors verstoord aan. ‘Wat bedoel je? Tuurlijk wil jij weer aan het werk. Wat moet je anders? Je bent echt te jong om de pensionado uit te gaan hangen.’

Het lijkt Sjors op dit moment best een fijn vooruitzicht. ‘Goof noemde me een boomer.’

‘Maar je bent geen boomer. Je bent generatie X. En gen X’ers zijn vijftigers, zien eruit als dertigers en voelen zich tieners.’

‘Dat heb je van Instagram.’

‘Ja, en? Goof heeft “boomer” toch ook van TikTok?’

‘Het gaat erom dat hij me oud vindt.’

‘Maar dat ben je dus niet.’

7.

‘Geniet je van je vrije tijd?’ Vriendin Beatrijs neemt een hap van haar broodje. Er zit te veel beleg op. De gesmolten geitenkaas en vijgenchutney gulpen eruit.

‘Ik weet niet. Wat is genieten?’

Bee leunt achterover. ‘Vraag je nou wat genieten is? Lieverd, ben je nu al depressief?’ Ze schiet in de lach.

Sjors dacht dat ze serieus was. Wilde al bijna ja zeggen.

‘Je kunt doen wat je wil. Neem het ervan. Ik zou het wel weten. Lekker lang uitslapen, uitgebreid ontbijten, beetje lezen, even de stad in, met vriendinnen lunchen. ’s Middags een film-pje pakken, gewoon doen waar je zin in hebt.’

‘Ik lunch toch met jou? Maar ik moet hier niet in blijven hangen. Straks word ik een pensionado. Daar ben ik echt te jong voor, zegt Do.’

‘Welnee, gek. Dit is je eerste vrije week. Er komt vanzelf iets op je pad, wedden?’

Er kleeft een kloddertje geitenkaas op haar kin. Het glimt vettig.

Sjors twijfelt of ze er iets van moet zeggen. Wel zeggen geeft Bee misschien een ongemakkelijk gevoel. Niet zeggen is on-

doenlijk, ze kan niet meer naar Bee kijken.

‘Jij verdwijnt niet zomaar van de radar. *Uurtje Sjors* is een begrip. Geloof me, jij gaat nog pieken.’

Dat wil Sjors graag geloven. Sterker nog, dat heeft ze heel lang geloofd. Regio Oost was het begin. Een opstapje. Ze zou ontdekt worden. Hilversum zou lucht krijgen van haar succes. Google Maps gaf aan dat het in de spits anderhalf uur rijden was naar het Mediapark. Moesten ze verhuizen? Kon ze dat haar gezin aandoen? Of zou Hilversum betalen voor een pied-à-terre in het Gooi?

‘Ik weet het niet. Kun je op je tweeënvijftigste nog pieken?’

‘Tuurlijk. Jij kunt alles, Sjors. Ik zet al mijn fiches in op jou.’

‘Goof noemde me een boomer.’

‘So *what*? Ik word al jaren thuis een boomer genoemd.’

‘O, echt? Jij ook?’

‘Ja, heerlijk toch? Mama snapt het niet, want mama is een boomer, dus mama steekt haar armen in de lucht en roept “Help mama! Mama kan het niet!”’ Bee lacht haar vette lach.

8.

‘Wat doe jij dan de hele dag?’ vraagt Sjors.

Vriendin Emmelien was gestopt met werken toen de tweede kwam. Het was haar te veel allemaal. De verbouwing, haar peuter, de baby en de totaalruptuur. Sjors ziet haar nu als lich-tend voorbeeld. Em is expert niksdoen.

‘Heb je je kasten al gedaan?’

‘Wat moet ik doen met mijn kasten?’

‘Opruimen. Schoonmaken. Sorteren. Items weggooien.’

Em noemt een trui een item. ‘Dan opnieuw indelen. Een opgeruimd huis zorgt voor een opgeruimde ziel.’

Nu wordt Em zweverig. Het geeft haar een gevoel van zingeving, denkt Sjors. Totaal onbelangrijke dingen betekenis geven, het is een kwaliteit op zich. Em heeft al haar kleding op kleur gehangen. Als ze ’s ochtends door haar inloopkast gaat, laat ze de kleuren op zich inwerken. Haar gemoed bepaalt wat ze die dag draagt. Het juiste setje fluistert haar naam. Onder elke outfit staat een paar bijpassende schoenen en ligt een tasje in dezelfde kleur.

Bij Sjors werkt het anders. Sinds haar nieuwe leven is begonnen, loopt ze halve dagen in haar pyjama. Met bungelende tietten. Pas als ze de deur uit moet, trekt ze iets aan. Meestal hetzelfde als de dag ervoor.

‘Je moet goed voor jezelf zorgen. Daar begint het mee. Als jij al niet aan jezelf denkt, wie gaat het dan doen?’

‘Er komt echt nog wel iets op mijn pad. *Uurtje Sjors* was een begrip. Ik ga nog pieken. Dat zegt Bee ook.’

Em kijkt haar een tijdje aan. ‘Heb je overwogen om je ogen te laten doen?’

‘Ik denk er niet aan. Ik ga toch niet laten snijden in iets wat gezond is.’

‘Soms ben je zo ouderwets.’

‘Em, we zijn boomers.’

Em glimlacht minzaam. ‘Begin nou maar met je kasten.’